

mende Kommunerad over, at de vare i højeste Grad uheldig stillede derovre, fordi de fik en hel Mængde uægte Børn ad denne Vej, hvad de vare meget kedede af; thi det faldt naturligvis Kommunerne til Byrde, og det var jo ikke saaledes til Lyst for dem, at Staten etablerede et Korps derovre og saa sagde til det halve af Mandskabet, at de i en lang Aarrække, indtil de bleve halvgamle Folk, skulde vedblive at leve i Cølibat. Det vare de just ikke fornøjede med derovre, og det er ogsaa en højst urimelig Ting. Hvorfor i Alverden skal det foreskrives saadanne Mennesker, som indtage samme Stilling i Samfundet som andre smaa Embedsmænd, at de ikke maa have Lov til at gifte sig. Den fornuftige Mening dermed, hvis der overhovedet er nogen fornuftig Mening deri, maa jo være den, at de — som det ogsaa gøres gældende over for Officerer i Hæren — ikke maa have Lov til at gifte sig, fordi deres Lønning er saa lav, at der ikke er Udsigt til, at de kunne føde en Familie med den, men det forekommer mig, at det er en Grund mere til, at der her bør tages fat. Jeg skal derfor slutte disse Bemærkninger med at spørge den ærede Finansminister, om vi nu ikke snart kunne vente at faa et Forslag, der ogsaa tager et rimeligt og billigt Hensyn til disse Toldembedsmænd. Den ærede Finansminister saa jo saa pessimistisk paa sit Forslag forleden Dag, at han sagde, at alle de, som nu fik Lønnings-tillæg, naturligvis vilde sige, at det var en Selvfølge, men at Skatteyderne, naar de skulde til at give lidt mere i Porto eller paa anden Maade, vilde hyle over det og føle sig brøstholdne. Jeg kan forsikre den ærede Finansminister om; at alle disse Rorsbetjente, som findes paa dette Lovforslag, ere ham i højeste Grad taknemmelige, fordi han er kommen med dette Forslag over for disse lavest lønnede Toldembedsmænd. Jeg har hørt mange Udtalelser af disse Folk, som gaa ud paa: Ja, nu kunne vi forstaa, at vi have faaet en Venstreregering, den tager dog Hensyn til os mindre Embedsmænd, at vi kunne faa en nogenlunde rimelig Tilværelse paa Jorden. Derfor maa den højtærede Finansminister ikke tro, at der ikke er nogen, som paaskønner, at de mindre Embedsmænd faa bedre Lønningsforhold, men derfor har jeg ogsaa Haab om, at da vi nu have faaet en Venstreregering, der virkelig for Alvor begynder at tage Hensyn til de lavest lønnede Embedsmænd, vil denne samme Regering ogsaa have et aa-

bent Øre for de Folk, som jeg her har fremdraget, og som der nu gennem Snese af Aar er blevet gjort Uret, idet der aldrig er taget Hensyn til dem undtagen ved et lille Lønningstillæg paa 15 pCt., som de fik for 25—26 Aar siden. Derfor slutter jeg med at anmode den højtærede Minister om; at vi snart maa faa et Lovforslag angaaende dette lille Korps, som jo ikke bestaar af ret meget over 100 Mand, thi det er jo ikke min Mening at forlange, at de højst lønnede skulde have yderligere Tillæg, da deres Lønning maaske nok kan gaa. Disse Bemærkninger har jeg ønsket at gøre, da jeg antager, at her er den rette Lejlighed til at fremdrage denne Sag.

Sigvald Olsen: Maa jeg i al Almindelighed gøre et Par Bemærkninger om min Stilling til de forelagte Lovforslag om Lønningsforbedringer for forskellige Etater. Det er jo ganske naturligt, at vi Socialdemokrater se saaledes paa de Krav, som have været oppe i adskillige Aar blandt vore Embedsmænd i Postetaten, Telegraf-, Jernbane-, og Toldvæsenet osv., at vi, naar disse Krav have været berettigede, d. v. s. naar det er paaviseligt, at de vedkommendes Løn har været saa langt nede, at man med det Kendskab, man har til, hvad det koster at leve, har været klar over, at den ikke har været tilstrækkelig til, at de have kunnet føre en menneskeværddig Tilværelse, altid have stillet os velvillig til saadanne Krav og givet disse vor Tilslutning. Ved Forelæggelsen af disse Lønningslovforslag blev det udtalt af den ærede Finansminister, at man havde ladet sig det være magtpaaliggende at komme til en saa stor Ensartethed som muligt for derigennem at faa disse Loves Varighed forlænget i Sammenligning med, hvad der tidligere havde fundet Sted, altsaa at man vilde opnaa en saa lang Varighed for Lovens Gyldighed som muligt ved at skabe Ensartethed. Ved at gennemlæse disse Lovforslag er jeg kommen til det Resultat, at jeg kan være enig i en Kritik, der er fremkommet fra enkelte Statsfunktionærers Side, og som jeg har set fremsat offentlig, hvilken Kritik gik ud paa, at den Ensartethed, der er foreslaaet i de forelagte Lovforslag, ikke er af en saadan Beskaffenhed, at man tør forudsætte, at den anden Opgave, som den ærede Finansminister har sat sig, nemlig med Hensyn til Varigheden af disse Love, vil opnaas. Spørgsmaalet bliver derfor, om det ikke vil være rigtigst, at man i det Udvalg, der formentlig vil